

Ik ben
BALOU
het gelukkigste hondje
van Kreta

Colofon

ISBN: 978 94 6365 166 0
1e druk 2019
© 2019, Verhaal Dick Ridder
Tekeningen Tietia Feikens

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:
Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

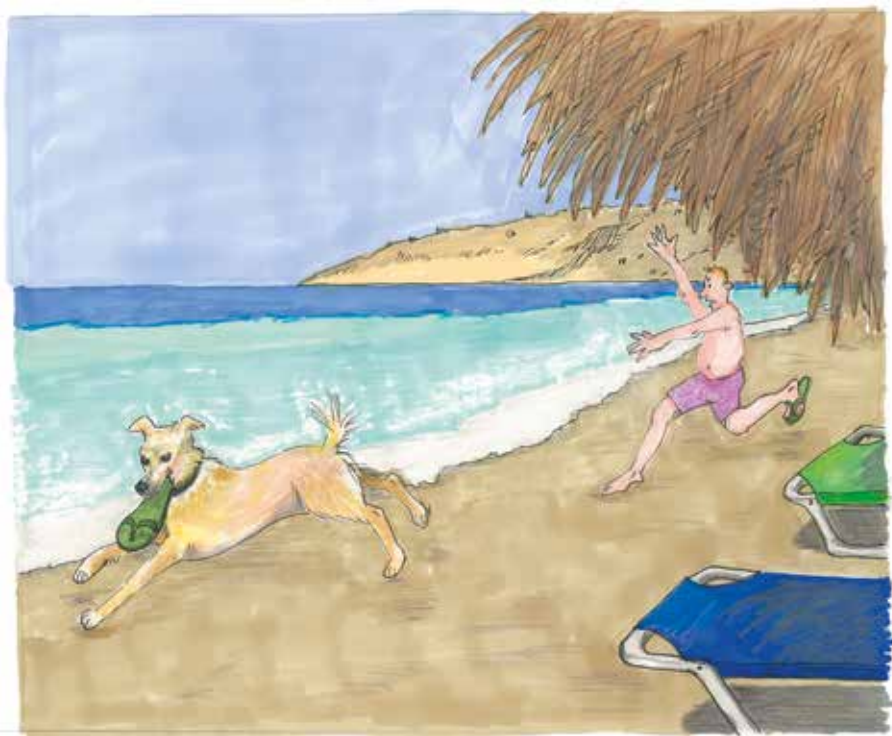
Ik beñ
BALOU
het gelukkigste kindje
van Kreta

Verhaal Dick Ridder
Tekeningen Tietia Feikens

Inhoud

Een veilig huis	7
Mijn eerste dag	9
Baasje?	13
Op zoek	15
Propellertje	19
Ik heet Balou	21
Rennen voor mijn leven	25
Nog een baasje	27
Bij Marianne	31
Gezond	35
Mijn naam is hond	37
Net een schaap	41
Ik moet poepen	45
Op de rode golfjes	47
Koos boos	51
Een lucht die gek maakt	55
Ik ben geen sukkel	59
Een raar voorgevoel	63
Overal naartoe	67
In een donker gat	71
Een nog groter gat	75
Wit	79
Het spoor kwijt	83
In een kooi naar de sneeuw	87
Huis met wiebelkist	91
Mijn speeltuin	95
Groen, maar geen gras	99
Een bloedbad	103
Weer op weg	107
Terug	111

1. Een veilig huis

Hoi! Ik ben Balou. Ik woon op een groot eiland, Kreta. Het ligt heel ver weg. Hoe ik dat weet? Dat vertel ik je allemaal later. Dat is een heel lang verhaal. Ik wil je graag vertellen over de vele avonturen die ik als hondje heb beleefd. Want heus, die maken niet veel andere honden mee. Zeker niet de honden van Kreta.

Kreta ligt in Griekenland, dus ik ben een Griekse hond. Ik begrijp heel veel Griekse woorden. Als de mensen zeggen: ‘*Ella, Balou*’, dan weet ik dat ik mag komen. Zeggen ze ‘*Fige*’ dan kan ik maar beter weggaan. *Ella* is kom en *fige* is wegwezen. Ik zal je later wat meer Griekse woordjes leren. Dat is handig, voor als je hier op vakantie komt. Dat moet je doen hoor, want het is hier zo leuk.

Er komen in mijn dorp veel mensen op vakantie. Mijn dorp heet Mirtos. Er is een heerlijk strand om te spelen. Dat doe ik vaak. Het liefst spring ik in de golven en daarna ga ik rollen in het zand. Ik zie er dan niet uit, maar dat is juist leuk.

Toen ik nog een jonkie was, pikte ik daar van alles en nog wat. Een emmertje waar kleine kinderen mee speelden. Of een schepje. Ik vond het niet erg dat mijn bek soms vol zand zat. Of ik greep een badhanddoek van een strandbedje. Een puntje in mijn bek en rennen! De rest van de handdoek fladderde dan door de lucht. Of lekker erin heen en weer rollen. Maar het aller-, allerliefst zette ik mijn puppytanden eens flink in de badslippers, vooral als ze een beetje stonken. Dat vond ik nou zo lekker. Slippers waren van luie badgasten. Daarmee gingen ze naar de waterkant. Daar deden ze die wonderlijke dingen uit om de zee in te gaan. En dat was mijn grote kans. Meestal zagen ze niet hoe ik vliegensvlug

het stinkding weggriste. Maar soms wel. Dan strompelden ze de zee uit. Soms vielen ze pardoos terug in de golven. Op het strand begonnen ze achter me aan te rennen. Maar ik ben een vluggertje. Ik kan heel, heel hard rennen. Veel harder dan die luitaards, die op een bedje liggen te dutten. Sommige badgasten zagen hoe stuntelend er achter mij aan werd gerend. Die wezen naar me en moesten dan vreselijk lachen. Eén keer werd er zelfs voor me geklapt. Ik was daar best trots op.

Mijn baasje kreeg dat snel in de gaten. Dus moest ik de slippers terugbrengen, samen met hem. Gelukkig waren die mensen nooit boos. Ik kreeg altijd wel een aai over mijn half natte kop. Maar als zij zich omdraaiden, schudde ik mijn natte vacht nog wel even uit. Vlak bij het bedje. En dan weer heel hard wegrennen.

Ik heb dus een baasje. Eigenlijk twee baasjes. Ik woon met hen samen in een groot appartement. Lekker hoog, met een mooi uitzicht op de zee. Daar is het altijd fijn en veilig. Het is belangrijk voor mij dat het veilig is, want dat is niet altijd zo geweest. Ik zal je vertellen wat er is gebeurd. Lang geleden.

2. Mijn eerste dag

Ik heb niet altijd aan zee gewoond. Toen ik nog heel klein was, woonde ik op een andere plek op Kreta. Ik zal je later weleens iets vertellen over mijn puppytijd.

Mijn eerste dag in Mirtos begon niet leuk. Het was gewoon heel naar. Ik was verdwaald. Ik kende het dorp helemaal niet. Alles was vreemd voor mij. Ik was wat bang. Ik zocht mijn oude baasje, maar die was nergens te vinden. Waar was hij nou? Bij hem voelde ik me veilig.

Maar ik moest niet bang zijn. Ik had immers nooit echt nare dingen meegemaakt. Waarom dan nu wel? Ik was toch al een grote jongen? En dus liet ik mijn oren niet meer hangen. Geen staartje tussen de benen. Kop vooruit. Maar eens kijken wat hier te beleven viel.

En zo liep ik in een dribbelpasje over de boulevard. Niet bang zijn. Niet bang zijn.

Wil je weten wat een boulevard is? Nou, dat is een weg. Niet gevaarlijk met auto's, hoor. Er lopen mensen en er huppelen kinderen. Er zijn allemaal plekken om te zitten. O ja, het ruikt er heel lekker naar eten. En als je wilt zwemmen dan spring je zo op het strand en in de zee.

Ik liep daar dus die eerste dag. Ik keek wel goed om me heen. Het was allemaal zo onbekend voor mij. Maar net toen ik dacht dat het hier wel leuk was, gebeurde het. Plotseling kwamen zij op mij afgestoven. Zij begonnen te blaffen. Keihard. O nee! Twee vreselijk grote honden. Eentje was een grijze met grote gele tanden. En de andere met een reuzegrote stinkbek. Zij zagen er gevaarlijk uit. Hun wilde haren stonden recht overeind in hun nek. Als hondje voel je aan

dat zij daarmee willen dreigen. Ze willen andere honden en ook mensen dan bang maken. Nou, dat lukte bij mij heel goed.

Ik was doodsbang. Van mijn moeder had ik geleerd direct op mijn rug te gaan liggen. Dan laat je andere honden zien dat je je overgeeft en dan laten zij je gaan. Maar deed ik iets fout? Had ik mijn moeder niet begrepen? Want ik lag op de grond en zag die twee vreselijke koppen recht boven mij. Ze blaften, ze gromden en eentje kreeg schuim op de bek. Een stinkbek, echt waar. Ik dacht: nu ga ik dood. Ze verscheuren mij. Ze trekken mij met hun grote tanden helemaal uit elkaar. O, waar is mijn baasje? Alsjeblieft!! Ik trilde van angst over mijn hele lijf.

Plotseling gingen die naarlingen achteruit. Ze blaften door, maar niet recht boven mij. Want daar verscheen een meneer. *'Fige, Fige'*, riep hij heel hard tegen die honden. En op hetzelfde moment pakte hij mij op. In één snelle beweging drukte hij mij tegen zich aan. Hij liep weg met mij in zijn sterke armen. *'Fige'*, riep hij nog een keer met een strenge stem. Ik had mijn ogen dicht, maar mijn oren wijd open. Toen werd het stil. Er was wel geluid van pratende mensen en muziek. Maar de honden hoorde ik niet meer.

Mijn redder ging zitten en ik mocht op zijn schoot. Ik trilde, ik bibberde. Dat heeft nog heel lang geduurd.

3. Baasje?

Werd ik iets te zwaar? Ik werd in ieder geval op de grond gezet. Onder de stoel van mijn held. Dat vond ik eerst niet zo fijn. Want waren die honden echt weg? Ik keek alle kanten uit. En ik bleef waakzaam.

Er werd een bakje water voor mij neergezet. Toen pas merkte ik hoeveel dorst ik had gekregen van de aanval. Ik leberde het hele bakje leeg.

Maar wat gaat er straks gebeuren? Dat dacht ik. Mijn eigen baasje was nergens te vinden. En ik wist de weg naar huis niet meer. Wij hadden lang in de grote bus gereden. Mijn baasje achter het stuur en ik aan een touw achter in de laadbak. Wat als hij expres was weggereden? Naar huis? Zonder mij?

Na een tijd stond de man op. Hij zei: *'Kalinichta.'* Ik wist dat mensen dat zeiden als ze gingen slapen. *'Goedenacht'*. Goedenacht? En ik dan? En weer begon ik wat te trillen. Ik wilde niet alleen blijven in dit vreemde dorp. Straks zouden die honden mij zoeken om me dan toch nog te verscheuren. Geen denken aan. En dus liep ik achter hem aan. Ik volgde hem met mijn ogen en mijn neus. Ik zag hem en ik rook hem ook. Hij rook lekker. Dat gaf mij een gerust gevoel.

Zo gingen wij achter elkaar de boulevard af. Toen klommen wij een heuvel op en later nog enkele trappen. Tot wij stilstonden. Een deur. Ik keek omhoog. Hij keek omlaag. Wij keken elkaar aan. *'Wat moet ik nou met jou?'* zei hij. *'Je moet buiten blijven, hoor.'* Nou was ik dat wel gewend. In Griekenland mogen honden en katten niet naar binnen. Mensen vinden huisdieren in huis een beetje vies. Daarom

zijn huisdieren hier alleen dieren rondom het huis, niet erin. Maar ik durfde echt nog niet alleen te blijven. Toen de deur openging, glipte ik zo naar binnen. Zou hij mij er direct uitschoppen? Dat deed mijn baasje een keer. Het regende toen vreselijk. Ik had geen plekje om te schuilen. Dat kon alleen binnen. Maar hij gaf me zo'n schop, dat ik pardoes buiten lag. In de struiken.

Deze deur ging dicht en ik was binnen. En ik bleef binnen. Ik kreeg uit een kast waarin het heel koud was wat ham. Ik merkte dat ik honger had. En weer dorst. Alsof de man het begreep, stond er snel een schaalje water. Ook kreeg ik nog wat vreemd eten uit die kast. Een *psycho*, een koelkast, weet ik nu.

Het werd tijd om te gaan slapen. De man ging languit liggen op een zacht bed. Snel daarna sliep hij. Dat hoorde ik. Wat kon hij snurken! Ik kroop heel voorzichtig op dat lekkere bed. Ik wilde hem niet wakker maken. Misschien zou hij mij dan snel buiten de deur zetten. Even later viel ook ik in slaap. En ik droomde. Eerst van nare honden. Toen van thuis. Daarna droomde ik van een zacht bed met daarin een vriendelijk baasje.

Baasje?

4. op zoek

De volgende morgen werd ik wakker. Ik keek om me heen. Waar was ik?

‘Zo, jij kan dromen’, zei een slaperige stem. ‘Je trappelde in je slaap. Alle vier je pootjes gingen maar heen en weer. En je staartje deed dapper mee. En de geluidjes die je maakte. Piepjes en een soort huilgeluidjes.’

Ah, dacht ik, wel heel voorzichtig op zijn bed kruipen en hem niet wakker maken, maar dan wel luid en duidelijk dromen. Dat vindt hij vast niet fijn. En ik werd ineens bang dat hij mij toch zou wegsturen.

Maar niets daarvan. Een uurtje later liepen wij samen op straat. Hij moest werken in zijn hotel. Daar slapen mensen die op vakantie zijn.

Wij kwamen daar aan. Daar zag ik al die mensen. Hij zorgde voor ze. Hij vertelde die gasten over mij. Over de nare honden en dat ik bij hem thuis op bed had geslapen. En heel erg had gedroomd.

Maar toen ging hij aan het werk. Algauw keek hij helemaal niet meer naar mij om. Ach, hij heeft toch geen tijd voor mij. Dat dacht ik en ik werd er droevig van. Het is beter dat ik probeer mijn echte baasje te vinden. Stel dat ik hem weer vind ... Ik zal nooit meer zo lekker slapen als vannacht.

Ik ging weg. Op zoek. Ik kende het busje met de laadbak. Op afstand kon ik horen dat hij eraan kwam. Het had een brommerig geluid. Dus stond ik regelmatig stil. Ik spitste mijn oren, maar hoorde geen busje. Ik keek in alle hoeken en gaten. Maar geen baasje. Naar de boulevard durfde ik niet. Daar konden die honden zijn.

Urenlang heb ik gezocht. Tot ik moe was. Doodmoe. Ik was

ook nog heel jong. Hooguit een halfjaar. Ik zocht een plekje in de schaduw. Onder een dikke struik viel ik in slaap. En weer droomde ik. Over laadbakken met allerlei touwen. Over de ogen van mijn strenge baasje. Maar ook over zachte matrassen en snurkgeluiden.

Toen ik mijn ogen weer opendeed, lag ik in de brandende zon. Niet meer in de schaduw. De zon was een stuk verder opgeschoven. Wat was het heet. Door die hitte had ik een vreselijke dorst. En misschien zelfs wel een beetje koorts. Ik voelde me naar. Dorst, koorts, maar vooral voelde ik me helemaal alleen. Mijn baasje had me gewoon in de steek gelaten. Zeggen dat ik lekker even vrij mag rennen en dan snel stiekem weggrijden. Dat heeft hij gedaan. Vast. Hij hield niet meer van mij. Maar ik was toch geen stout hondje? Ik poepte nooit op zijn straatje, maar altijd naast de oprijlaan, op de aarde of op het zand. 's Nachts blafte ik nooit. Als hij mij een keertje aaide, niet zo vaak, dan likte ik zijn hand. Om te laten zien dat ik van hem hield. Maar dat wilde hij niet. Dat vond hij vies. 'Fige', zei hij dan en hij duwde me weg.

Wat moest ik nu? Ik kon gewoon niet goed nadenken. Ik had ook zo'n dorst. Maar ineens wist ik het. Dat grote gebouw. Dat hotel. Daar is vast wel water. En misschien is hij er ook nog. Mijn redder van gisteren. Mijn slaapvriendje van vannacht. Die zo lekker rook.

Ik stond op. Oei, ik was wiebelig. Ik wilde wel hard lopen, goed de pas erin houden, maar dat kon ik niet. Voorzichtig aan dan maar. Rustig lopen, maar wel goed om me heen kijken of ik iets herkende. En dat lukte.

5. Propellerfje

Het dorp is maar klein. Dus ik vond het hotel snel terug. Ik liep de tuin in, ging naar binnen en keek overal, zelfs in de keuken. Nou, keukens zijn echt verboden voor honden. Daar mocht ik nooit komen. Toch deed ik het. Ik wilde mijn redder vinden. Maar waar ik mijn koppie ook om de hoek stak, hij was nergens te vinden.

Ineens kwam er een heel grote meneer op mij af. ‘Zo, ben jij weer hier? Je hebt je tong helemaal uit je bekkie hangen. Heb je zo’n dorst, brave borst?’ Nou, dat had ik. Niet te zuinig. ‘Kom jij maar eens mee.’ En hij liep naar een waterkraan in de tuin. Daar stond een leeg bakje, dat hij vulde tot aan de bovenste rand. Ik viel aan, wat had ik een dorst. Dat zei de man ook: ‘Zo, wat heb jij een dorst. Ongelooflijk.’ Het bakje was snel leeg en voor de tweede keer werd het tot de rand toe gevuld door die lieve meneer.

Die had ook dorst, want hij pakte een groen flesje en zette dat aan zijn mond. Even later zaten wij samen op de bank voor het hotel. Hij aaide mij over mijn kopje en mijn rug. En ik likte zijn hand. Hij vond het niet eens vies.

Wat hij toen deed, snapte ik toen nog niet. Hij pakte een doosje, tikte er met één vinger op en zette het aan zijn oor. Even later begon hij te praten. Ik keek of hij het tegen mij had. Maar nee. Wel keek hij zo nu en dan naar mij en dan aaide hij mij over mijn bol. Hij sprak niet tegen mij. Hij sprak over mij. Dat had ik snel door.

Wat ben ik die meneer eeuwig dankbaar. Want even later hoorde ik een stem die ik kende. En nooit meer wilde vergeten. Een vriendelijke, zachte stem zei: ‘Dag Albert.’ De

meneer had een zwaardere stem: ‘Dag Siemon.’ En ik? Ik sprong tegen mijn redder op. Ik danste om hem heen. Mijn staartje ging heen en weer en op en neer. Meneer Albert en hij lachten vrolijk om mij. Vooral om mijn staartje. ‘Kijk,’ zei Siemon, ‘het is net een propellertje.’ Daar moesten zij om schaterlachen. Het maakte mij niet uit. Ik had mijn redder teruggevonden en hij heette dus Siemon. Siemon aaide mij, knuffelde mij zelfs. Een weer rook hij lekker. Een geur die ik nooit meer zou vergeten.

Mijn staartje? Mensen hebben het er vaker over. Waarom? Nou, die is nu eenmaal een stuk korter dan normaal. Daar ben ik gewoon mee geboren. Er zijn bepaalde honden die ook een kort staartje hebben. Zelfs een stompje. Dat is korter dan kort. Die honden mogen hun lange staart niet houden van hun baas. Die worden als ze nog piepjong zijn geopereerd. Hup, staart eraf. Ik vind dat heel gek. Dat doe je toch niet? Maar ik? Ik ben ermee geboren. Mijn broertjes en zusjes hadden gewone staarten, alleen ik niet.

Sinds die middag in het hotel met die aardige meneer Albert en meneer Siemon weet ik het: een kort staartje heet een propellertje. En die heb ik. Iedereen weet direct dat ik het ben. Door mijn staartje. En ik ben er trots op. Lekker puh.